

Така въ борба и лишения Селимински прекарвалъ между преселенитѣ въ Беряска свои съграждани, които работѣли въ голѣми несгоди и страдали отъ болестъта носталгия (тѣга за отечеството). Презъ това време Селимински билъ виканъ да иде въ Русия, но той не приелъ да напусне озлочестенитѣ си сънародници.

1840. — Д-ръ Селимински на учение въ Атина. Сжжване съ елинизма. — Съ изселницитѣ д-ръ Селимински прекаралъ въ Влашко 8 години (1830—1839). Този периодъ го научилъ на много работи и напълно избистрилъ съзнанието му. Идеята за сжщината и сждбата на неговия народъ обладала цѣлия му душевенъ миръ. До бѣгството отъ Сливенъ той все още смѣталъ елинитѣ и българитѣ за близки, може би, далечни сродници, наистина съ различни езици, но тѣсно свързани съотечественици. Омразата му се изливала само къмъ турци и фанариоти. Отъ бѣгството, обаче, въ него постепенно възтържествува родолюбивото чувство. Болкитѣ му за мжитѣ на сливенци и интересътъ му за произхода на българитѣ се повишаватъ. Той си задава въпроситѣ, кои сж основнитѣ елементи и качества на елинитѣ и на българитѣ, и пата защо гърцитѣ, гръкоманитѣ и фанариотитѣ и следъ завѣрата останали невредими въ турската държава съ права и привилегии, когато българитѣ били принудени да бѣгатъ немили-недраги по чуждитѣ земи между чужди народи, изложени на страшни страдания и тѣга за родния кжтъ.

Патриотическото пробуждане на Селимински има нѣкакво сходство съ онова на Априлова, а особено съ онова на Д. Миладиновъ. Отъ Влашко Селимински се запозналъ съ рускитѣ обществени дейци и образовани мжже въ Бесарабия, отъ които научилъ нѣщо за славянския произходъ на българитѣ и подирилъ да прочете научни книги. За щастие, Венелиновото съчинение „Древніе и нынѣшніе болгары“ попада въ ржцетъ му. Следъ прочитанието на това съчинение, на Селимински, както и на Априлова, духовниятъ погледъ се просвѣтлява. Чрезъ търговци българи той влиза въ връзка съ Априлова и Палаузова въ Одеса. Научава се, че одеското